

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

VIII. Alijs argumentis eadem revelatio, Marianique Scapularis donum
illustrantur ac roborantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

vitam scripserant Monaldus Rosarius, Vasco: Rolandus Bouchier, Hannonius:
& Nicolaus Harlemensis, Batavus, Viri suis temporibus eruditi. Unde patet
manifesta jam olim fuisse B. SIMONIS nostri miracula, visionem,
revelationem, sanctitatem &c. cum ea hæreticus dissimulare non po-
tuerit. Verùm Apostata non eget commendatione Stockius, ejus
beatitudinem testatam faciunt *solemnne Officium* in toto Carmelitarum
Ordine, à plurimis jam annis, sub ritu duplici, auctoritate Pontifi-
cia celebratum; ac longè antea in Conventu Burdigalensi: *miracula*,
quibus ejusdem illustrantur Reliquiæ sacræ: *indulgentiæ*, quas ipsius ad
tumulum accedentes, ex liberalitate Sedis Apoltoliæ ducantur, &
alia similia.

Tria potis-
simum te-
statam fa-
ciunt *Simo-
nis* nostri
sanctitatē.

C A P U T VIII.

*Alijs argumentis eadem revelatio, Marianiq̃
Scapularis donum illustantur ac
roborantur.*

U E M A D M O D U M omnipotens DEUS, *mirabilis in San-
ctis suis*, ad eorum declaranda merita, ac demonstrandam
gloriam, quam plurima omni tempore, per universum
terrarum Orbem mortalibus ad eorundem invocationem,
aut mediantibus eorum sacris Reliquijs, vel rebus quoquo modo ad
eos pertinentibus præstitit beneficia & patravit miracula & prodigia:
ita etiam ad immensam Matris suæ manifestandam gloriam, & admi-
randam meritorum ejus magnitudinem atque efficaciam declarandam,
per sacrum ejusdem SCAPULARE, & superioribus sæculis, & hoc no-
strò potissimum, innumera, per omnes Christiani Orbis Provincias
operatur prodigia & mirabilia. Cum autem DEVS ad confirmatio-
nem alicujus veritatis patrat miraculum, attestatur loquenti ac pro-
ponenti eam veritatem; ut præclare docent *SS. Augustinus & Gregorius*,
habebimus proinde DEUM sanctitati nostri SCAPULARIS attestantem
ac comprobantem, si ostenderimus adhibito Mariano S C A P U L A R I
quædam miracula supra naturæ cursum edita. Esto verò non proba-
rent formaliter ac directè (ut videtur velle Irenæus) hæc miracu-
la re-

47.

Cur Deus
per SS.
Virginem,
aliosque
Sanctos tot
ac tanta
operetur
prodigia?

*Lib. de ci-
vilit. Cred.
cap. 16.
27. moral.
cap. 3.*

la revelationem, de qua agimus, ac traditum à DEIPARA *Simoni* nostro SCAPULARE, sufficienter tamen ea probant ac confirmant, maximè prodigia illa, quæ per illud ipsum cælitus collatum *Stockio* SCAPVLARE mox patrata sunt; cum non aliunde, quam ex hoc Mariano benevolentia fonte emanaverint. *Habit preceul dubio*, inquit *Cyrillus sanctus, miraculum fidei conciliande vim, nec minimam facultatem &c.*

Hom. 18. de festis Paschalibus ante med.

Innuera mediante Mariano Scapulari edita sunt, divinitus miracula.

Refellitur obiectio, quæ hic fieri posset, de fide miraculorum operatrice.

Quam multifaria verò, admiranda atque innumera signa & portenta divinitus in favorem Mariani SCAPULARIS edita sint, abundè videre est in CARMELO meo THAUMATURGO *libro primo & secundo* ex diversis Authoribus ibidem productis, ideoque ab illorum recensione hic abstineo.

Sed recurret forsan quispiam in his signis, & prodigijs ad fidem miraculorum operatricem, ut Mariani SCAPULARIS eludat energiam. At fidem ego in illis pariter requiro, sive ea sit Theologica, sive alia. Verùm præter fidem plus conferre Sanctorum reliquias, aliâq; ejusmodi pietatis monumenta, quàm prophanum aliquid, aut indifferens, confitendum est. Illa ergo virtus, quæ communicata est Sanctorum reliquijs ob animarum sanctimoniam, eadem quoq; DEIPARÆ ex privilegio, Carmelo-Parthenio SCAPULARI inesse comprobatur. Quæ si in parthenio SCAPULARI, atque simul in cæteris displiceat, totaq; in fidem hominis refundatur virtus miraculi, assignetur ratio, cur ELISÆUS pallio ELLÆ potius usus fuerit, quàm proprio, vel baculo, Jordanis aquas dividendo? *4. Reg. 2. c.* Cur in Evangelio fides non sanaverit mulierem, priusquam Christi Domini fimbriam attingeret vestimenti? Cur Christus physicum, ut plurimum, in miraculis patrands adhibuerit contactum? Cur ad Reliquiarum præsentiam demones contremiscant, compescantur, nec raro expellantur? deniq; quod de SCAPULARI dicetur, hac in parte, circa cætera poterit retorqueri: adeò ut nec Cruces, nec res aliæ sacra, ad miraculum conferant, sed sola fides, si vim habeat obiectio.

48.

Confirmatur præfata veritas, seu revelatio antiquissima conti-

NONNVELLI Stockianæ visionis ac revelationis subsistentiam, seu veritatem probant ac confirmant, ex antiquissima, constantissimaq; de ea traditione: quæ à quadringentis & amplius annis, quasi de manu ad manum, ut loquitur *Fezayus privileg. 1. controvers. 8. §. 10.* ad nos pervenit. Hujus verò traditionis testes, omni exceptione majores, producent omnes Ordinis Carmelitarum Historiographos, imò

imò Ordinis universi, communem & ab omnibus unanimi consensio-
ne receptum sensum. Nec solum penes Ordinem Carmeli hæc exi-
stit, vigetq; traditio, verum etiam penes Confraternitatis Mariani
SCAPULARIS Sodales, quos inter, quot non Sanctissimi Pontifices,
Eminentiss. ac Reverendiss. Præsules, Augustissimi Casares, Serenissi-
mi Reges, Duces, Principes, &c. omniumq; statuum ac conditionum
pientissimi ac sapientissimi viri numerantur? quos omnes ad hoc
Parthenium Sodalitium potissimum pertrahit S. SIMONI nostro di-
vinitus exhibita revelatio, ac promissio cum sacri Scapularis à DEI-
PAPA largitione. *Et quidem, si pro hac revelatione seu veritate (utor ver-
bis Casparis Sanchez è Societate JESU sacrarum literarum conspicui
Doctoris, in non dissimili argumento prolatis) nihil staret, præter tradi-
tionem, omni memoria superiorem, satis putaretur habere presidij: quia commu-
nis conspiransq; consensus, nullo interrupta tempore, eam haberet auctoritatem,
quam nulla, nisi magna fides convellere, aut infirmare possit, &c.*

THOMAS AQUINAS à S. Ioseph in sua prima Dissertatione Apolo-
getica, pro Sodalitio sacri Scapularis cap. 1. probat hanc, de qua agi-
mus, veritatem ex summa celebritate Confraternitatis Mariani SCA-
PULARIS (quam nos supra cap. 6. num. 39. dum de famæ celebritate
ageremus, obiter attigimus) subjecto argumento ac discursu.

QVAM celebris est in Ecclesia Sacri SCAPULARIS pia Con-
fraternitas, tam celebre est donum SCAPULARIS, quod SIMON
Stockius totius Ordinis Carmelitarum Generalis Prior, Vir sanctissi-
mus, ac DEIPARÆ augustissimæ obsequijs addictissimus, ab ea Or-
dinis sui Parente benignissima, sibi apparente, accepit, ea enim Vir-
ginis apparitione, eoq; SCAPULARIS dono, tanquam primario
fundamento, Confraternitas illa innititur. Eam porro Confraterni-
tatem SCAPULARIS toto Orbe Christiano esse celeberrimam nullo
negotio demonstrari potest: ex aliquot principijs, quæ sunt certissi-
ma, & de quibus lis nulla potest moveri. Primum enim certissimum
est, antiquissimum Ordinem B. MARIÆ de monte CARMELO qua-
tuor præcipuis Congregationibus distinctum esse: quarum prima est,
quæ cæteris vetustior, earumq; veluti mater ac fundamentum agno-
sci debet, cujus Prior Generalis Romæ demoratur, & inter supremos
Carmelitici Ordinis Superiores ac moderatores primum locum, nul-
lo obnitente obtinet. *Secunda* Mantuana, quæ quanquam duabus po-

næque
traditione.

Penes quos
hæc vigeat
traditio,
quantæque
sit auctori-
tatis?

In Exposit.
cap. 17. ubi,
3. Reg.

49.

Ex summa
celebritate
Confra-
ternitatis
sacri. Sca-
pularis
idem pro-
batur.

De his
Congrega-
tionibus
uberius a-
gunt Da-
niel in Vi-

nea Carmeli. par. 7. & Philipp. à SS. Trinitate in Historia Ord. Carmelit. lib. 6. & lib. 7. c. 10. & lib. 8. c. 3. & alijs.

Quis sit hoc tempore monastis Carmelii Prior?

Quam sint multiplicata per univ. orbem. Mariani Scapularis Confraternitates?

sterioribus sit antiquior, ijs tamen Monasteriorum numero cedit: quippe quæ extra Italiam non diffunditur. Tertia Hispanica Carmelitarum Discalceatorum, quæ Hispaniarum Regna, & Occidentales Indias complectitur, habetq; Priorem Generalem in Hispania commorantem. Quarta deniq; eorundem Carmelitarum Discalceatorum Italica Congregatio, quæ in Italia quinque provincias, in Gallijs tres, in Germania unam, in Belgio duas, in Comitatu Burgundiæ unam, in Sabaudia unam, in Polonia unam, in Hibernia deniq; unam habet, ac præterea in Perside, India Orientali, atque etiam in Oriente Cœnobia possidet, nunc pluribus, nunc paucioribus ascetis instructa, præcipue in ipso CARMELO monte, qui totius Ordinis caput & Seminarium fuit, cujus montis, Christianissimi Regis beneficio, ab iniustus possessoribus erepti, qui postremæ hujus Congregationis Præpositus Generalis est, Prior quoque diplomate Pontificio nuncupatur: Quæ cum sint certissima, negari non potest, quin fons ille ELIÆ (sic enim Ordinem, cujus ascetæ juxta fontem ELIÆ in monte CARMELO morabantur, lubet appellare;) fons (inquam) initio parvus ereverit, non solum in fluvium magnum, sed & in fluvios, instarq; fontis illius ascendentes de medio Paradisi, atque in quatuor capita divisi, quatuor e Congregationibus, quasi totidem fluminibus, per univ. orbem Christianum sese diffuderit, in quo supra 800. ejus Ordinis Monasteria possunt numerari.

Deinde certissimum est Confraternitatem Sacri SCAPULARIS in omnibus eorum Monasteriorum Ecclesijs, Summorum Pontificum auctoritate, nutuque, & concessione Episcoporum, esse institutam, esseq; proinde quot illius Ordinis Cœnobia, tot Sodalitates, quibus Fideles magno numero sunt adscripti. Certissimum denique est, haud ijs tot Cœnobiorum limitibus definitam esse ejus Confraternitatis institutionem, etenim in varijs Orbis Christiani locis, in quibus Carmelitæ Cœnobia non habent, plurimæ occurrunt non solum Ordinum Religiosorum, sed & Clericorum sæcularium Ecclesiæ, in quibus illa Confraternitas, annuentibus Ordinis Prælati, quibus eam facultatem summi Ecclesiæ Pastores concesserunt, instituta est; quo fit, ut absque ulla hyperbole pronuntiari possit, in Orbe Christiano, nullum esse Regnum, nullam Provinciam, vixq; ullam alicujus nominis Civitatem, in qua Confraternitas SCAPULARIS non sit instituta, & in numeros

numeros omnis ætatis, sexus, conditionis, atque dignitatis Fideles illi adscriptos esse, & porro quotidie illi adscribi, qui quotannis apparitionem DEIPARÆ, donumq; SCAPULARIS, quibus (ut dictum est) Confraternitas innitur, festo solemnissimo commemorant, mensibusq; anni omnibus consuetis Confraternitatis exercitijs vacant; ac denique diebus singulis SCAPULARIS gestatione, & præscriptarum precum recitatione, ejusdem obligationibus satisfaciunt. Ea porro principia cum sint indubitata, neque à quoquam, quantumvis protervo, possint negari, vel infans viderit, quid ex illis consequatur, nempe Confraternitatem, & quæ illius fundamentum est, factam. B. SIMONI Stockio DEIPARÆ apparitionem rem esse in Ecclesia celeberrimam, & à Fidelibus toto orbe frequentatam.] Hactenus ille.

ALII denique exemplo aliorum Sanctorum, insignium DEIPARÆ cultorum, confirmare nituntur donum sacri Scapularis SIMONI nostro cœlitus concessum, quos munificentissima Cœlorum Regina similibus favoribus dignata fuit. Sanctis quippe *Idephonso* Toletano, *Bonito* Avernenfi, *Amato* Senonensi, *Thoma* Cantuariensi, Episcopis, casulam sui in illos amoris tesseram donasse, & ejusdem Cantuariensis Antifistis cilicinam vestem detritam seu dissutam suis manibus resarcisse perhibetur. B. *Alberico* secundo Cistercij Abbati Angelicis spiritibus comitata candidam cucullam capiti imposuit: uti refert, in *Chronico Mariano ad ann. 1109.* *Benedictus* Gononus, qui etiã ad ann. 1125, scribit *S. Norbertum* eximium DEIPARÆ cultorem, qui se suumq; Ordinem ejusdem tutelæ commisit, candidum Ordinis sui habitum Angelici candoris symbolum accepisse: uti etiam testatur *Miræus* in *Chronico Ordinis Præmonstratensis.* B. *Franco* Senensi Ordinis nostri, & B. *Reginaldo* Ordinis Prædicatorum alumno, vestem suæ Religionis DEIPARAM demonstrasse referunt, imò *Scapulare* divinitus datum *Ordini SS. Trinitatis*, ejusdem Ordinis recensent monumenta.

Licet autem hæ vestes à SS. Virgine divinitus concessæ, in hoc conveniant cum sacro SCAPULARI nostro, quod non è terra, sed è cælo, non hominum Angelorumve munificentia, aut manibus, sed purissimis, ipsidemq; sacratissimis Virginis DEIPARÆ, Cœlorum Imperatricis manibus delatæ ac liberalissimè donatæ fuerint, aliquod nihilominus discrimen inter has & illud intercedit. Neque enim illæ, ut SCAPULARE nostrum, tot à DEIPARA, imò & Christo ipso

Serva-

50.

Idipsum confirmatur exemplo plurimorum Sanctorum. Vestes multis Sæcis à Deipara donatæ aut monstratæ.

Discrimen inter illas & Scapulare Cœlesticum.

Servatore nostro, ejusq; in terris Vicario, privilegiorum, gratiarum, atque indulgentiarum prerogativis insignitæ fuerunt, uti fusius in sequentibus, & toto hoc Opere demonstrabimus.

Privilegio-
rū Scapu-
laris Car-
melitici
omnes Fi-
deles frui
queunt.

Præterea SCAPULARE S. SIMONI nostro traditum, non illi soli, aut Ordini suo, sed cunctis Christi fidelibus illud gestare volentibus, concessum fuit, uti non obscure insinuant ipsius misericordissimæ Virginis SCAPULARE tradentis hæc verba: *In hoc moriens æternum non patietur incendium.* Verum clarissime id expriment illa *Bulle Sabbatine* (de qua infra parte 2.) ab eadem DEIPARA ad Joannem Pontificem prolata verba: *Si alij devotionis causâ in sanctam ingrediuntur Religionem, sancti HABITVS signum ferentes, appellantes se Confratres & Conforores mei Ordinis prænominati, liberentur &c.* Vbi gratiam promissam Religiosis Ordinis sui, pollicetur etiam alijs quibuscunq; legitime ac ritè sacrum SCAPULARE gerentibus. Quod autem Marianum SCAPULARE non tantum Ordinis Carmeli Religiosis, verum etiam ejus Confratribus sit proprium, probat P. Cyprianus à S. MARIA primâ parte sui lib. de Confratern. cap. 6. & 7.

SI.

Prærogati-
væ sacri
Scapularis
præ reli-
quis Car-
melitarum
vestimen-
tis.

SCAPULARIS denique supra reliquas Carmelitarum vestes, prerogativæ, non vulgarem ei insitam esse dignitatem manifestant. Enimverò cum tunica, zona pellicea ac pallium, quibus amictuntur, in ELIA, vate sanctissimo, Ordinis Protoparente commendata fuerint 4. Reg. nec SCAPULARIS ibi sit mentio: Unde, quæso, tanta SCAPULARIS eminentia, ut jam ab annis plurimis *habitus Ordinis* decatur? Unde contigit, ut tanto in pretio habeatur à Professis, cum melote, tanquam magis propria Parentis hæreditas, & ELLÆ miraculis celebris videatur præferenda? Cur summi Pontifices indulgentias & privilegia SCAPULARI concesserunt, non verò cæteris Carmelitarum indumentis, quæ singularem, ut diximus, in ELIA laudem meruere? Ea sanè satis evincunt, divinam, inquit Irenæus, SCAPULARI inesse virtutem; cujus exordium non alio ex fonte fluxisse, quam ex præfato Virginis sanctissimæ beneficio Authores commemorant. Quam in sententiam inclinat Petrus Swantonius in sua Epistola, dum ait, *Proceres desiderasse mori in habitu sancto Ordinis*; nec enim eam quam appellatione ornatam antea fuisse SCAPULARE legimus. Idem censuere Purpurati Patres in laudatis supra *Officij Commemor. solemnis* lectionibus: *ut caelesti hac veste Ordo dignosceret, &c.* Ergo ab eo tempore

sect. 1. §. 8.

Vide Lez-
nam lib. de
Patronatib.
Mariano
c. 9. num. 1.
& seq. ubi

tempore Ordo Carmeli singularem discriminis notam à SCAPULARI accepit, quam ab eodem pridem non receperat. Hoc argumentum etli clarè & expresse traditum à DEIPARA Virgine SCAPULARE non concludat; gravissimam tamen suspicionem ingenerat, cujus momentum evidentiori argumento vix impar habeatur.

Aliam Parthenij Scapularis prærogativam, subiecto commendat discursu R.P. Zehentner Soc. JESU in *Promontorio mala spei lib. 3. §. 13.* [Meminerunt (inquit) sacræ litteræ pacti ac fœderis, quod olim DEUS pepigit cum Noë, sublato per cataclismum humano genere, usque ad pauculas tantum animas. Nam veluti pœnitens facti, & tam rigidæ justitiæ ita ad Noë, ejusque superstitem familiam pronuntiavit. *Statuam pactum meum vobiscum, & nequaquam ultra interficietur omnis caro aquis diluvij, neq; erit deinceps diluvium dissipans terram. Dixitq; DEVS: hoc signum fœderis, quod do inter me & vos, & ad omnem animam viventem, quæ est vobiscum in generationes sempiternas. Arcum meum ponam in nubibus, & erit signum fœderis inter me & inter terram: cumq; obduxero nubibus cœlum, apparebit arcus meus in nubibus, & recordabor fœderis mei vobiscum, & non erunt aquæ diluvij ad delendam universam carnem. Eritq; arcus in nubibus, & videbo illum, & recordabor fœderis sempiterni, quod pactum est inter DEVM, & omnem animam viventem universe carnis, quæ est super terram.* Licet hic mihi sacrum Scapulare cum arcu cœlesti, & pulchra Iride componere. Nam tametsi ipsum in se, vi sua nativa, nihil habeat efficacix, ac virtutis activæ in hominem; est tamen nihilominus signum quoddam fœderis initi, tacitiq; pacti, quo DEIPARA quasi obligat liberalitatem suam ijs omnibus, qui singulari erga illam pietate ducti, ejus SCAPULARE gestant. Et quoniam pietate materna, plurimum apud Filium suum pollet, istis sibi devotis vernulis majores & abundantiores gratias impetrat, quam alijs communiter hominibus; ut si eas acceptare velint, breve salutis suæ compendium habeant: facileque possint, tam copiosis muniti auxilijs, cœlos lucrari, & inferos evadere. Quod si repudiaverint hos DEI, suæque Matræ favores, manuque ingrata excusserint compendiosa beatitudinis adipiscendæ media immergi vitiorum illecebris, profecto non obstante SCAPULARI peribunt; sed sua culpa, & maxima culpa, quia ex temporali in æternam transibit.] Hactenus ille; verum de hoc inferius nos agemus uberius.

ex pluribus antiquis ostendit Scapulare esse signum Ordinis à temporibus Simonis Stockij.

Gen. 9. 6.

Sicut arcus in nubibus signū Deo est, facti olim fœderis, de cavendo diluvio secundo: ita S. Scapulare est signū quoddam taciti pacti, quo Deipara quasi obligavit liberalitatem suam ijs, qui ex pietate Scapulare gestant.

H

CAPUT